

Landbruks- og matdepartementet

Postboks 8007, Dep.
0030 Oslo

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2005 01215	Doknr.: 65
Mottatt: 5 OKT 2005 ASK / ASKL	
Saksbehandler: 1EK	Arkiv: 482
Kode:	Åvskrift:

Institutt for naturforvaltning

Saksbehandler: Hans Fredrik Hoen
Direkte tlf: 64 96 58 18
E-post saksb: hans.hoen@umb.no
E-post UMB: postmottak@umb.no
Postadresse: Postboks 5003
1432 Ås
Besøksadresse:
Faks: 64 96 58 02

Deres ref:

Vår ref: S.2005/1167 HANSHO A. 008

Dato: 03.10.2005

Forskrift om bærekraftig skogbruk - høring

Vi viser til brev fra Landbruks- og matdepartementet (LMD) (ref.: 200501215-/BHJ) der utkast til forskrift om bærekraftig skogbruk sendes på høring. Herved oversendes høringsuttalelse fra UMB.

Forslag til endret tekst er skrevet i *kursiv*.

Kapittel 2

I §§ 2-2 og 2-3 er det henvist til standarder og sertifisering i Levende Skog som betingelser for forskriftsmessig hogst og andre "skogbrukstiltak" (les: tiltak med sikte på virkeproduksjon i skog). Vi er usikre på om det er fornuftig å koble offentlige regler så direkte til en frivillig avtale mellom skogeiere og tømmerkjøpere som dette.

I forslaget §2-2 siste ledd står det: "Ved hogst i område der slike registreringar enno ikkje er gjennomførte, skal dei føre-var-tiltaka som er nedfelte i Levende Skog sine standardar leggjast til grunn." Så vidt vi kan se, er føre-var-tiltakene som er med i Levende Skog standarden formulert slik:

Inntil nøkkelbiotoper er registrert for den enkelte eiendom skal det legges til grunn et føre var prinsipp og verdiene i sannsynlige nøkkelbiotoper søkes bevart inntil registrering er foretatt av faglig kompetent personell.

Dette er en nokså vag formulering. Hvis det er kun denne formuleringen forslaget henviser til, kan en derfor tenke seg at §2-2 siste ledd bør omformes slik: *Hogst kan normalt berre skje i område der det er gjennomført miljøregistreringar, ... Ved hogst i område der slike registreringar enno ikkje er gjennomførte, skal det takast særlege omsyn til miljøet. På tiurleikar skal det ikkje gjennomførast åpne hogstar. Rundt reirplassar for hønsehauk som er i bruk, skal skogen sparast i ein sirkel med radius 50 m. Ein må vere særst varsam med hogst i edellauvskog, uvanleg gamal skog og i sjikta bestand som inneheld gamle tre. Kommunen må sjå til at desse retningslinene vert følgd.*

§2-3 første ledd bør lyde: *Ved gjennomføring av skogbrukstiltak skal skogeigaren sørgje for at verdiane i viktige livsmiljø som er utvalde gjennom sertifisering etter Levende Skog eller tilsvarende ordning blir tekne vare på.*

§ 2-3 tredje ledd pålegger skogeier å påse at kjøreskader ikke skaper ”unødig hindring for ferdsel” eller at det ”oppstår nye bekkeløp”. Det burde også stå noe om å unngå iøynefallende negative estetiske effekter av terrengtransport.

§ 2-3 tredje ledd bør derfor lyde: *Kjøreskader i skog må utbetrast snarast råd etter avslutta transport, slik at det ikkje oppstår unødig hindring for ferdsel i vanleg brukte stigar, løyper og andre ferdselsårer, eller oppstår nye bekkeløp. Ein må og utbeta kjøreskader som verkar skjemma.*

§ 2-3 femte ledd foreskriver at det skal anvendes lukkede hogster der forholdene ligger biologisk, teknisk og økonomisk til rette for det. Dette er en formulering som gir stort rom for ulike tolkninger. Intensjonen med Levende Skog standardens føringer om hogst, var bl.a. å oppnå mer bruk av lukkede hogster i grandominert skog. Det synes som en så langt ikke har lyktes godt nok med dette i lavereliggende strøk. Forskriften bør derfor strammes litt inn på dette punktet i forhold til departementets forslag. Momentene ”biologisk, teknisk og økonomisk” gjør det bare enklere å finne unnskyldninger for ikke å praktisere lukkede hogster.

§ 2-3 femte ledd, andre setning bør således lyde: *Der forholda ligg til rette for det skal det brukast lukka hogster.*

I § 2-3 sjuende og åttende ledd settes betingelse om ”godkjenning frå kommunen” uten at det sies spesifikt hva kommunen skal legge vekt på i en vurdering, jfr niende ledd: ”Ved avgjerda skal kommunen...”. I lys av reduserte krav om spesialkompetanse i kommunene, bør det vurderes om det er nyttig med en tilsvarende presisering i sjuende og åttende ledd.

Vi stiller spørsmål ved om § 2-3 tiende ledd om kulturminner er nødvendig, da dette burde være en selvfølge. Eventuelt foreslår vi at ’automatisk freda’ tas ut, ettersom dette leddet ellers kan tolkes mindre stengt enn bl.a formålsparagrafen i Skogbrukslova.

Formuleringen ”kantsona sin økologiske funksjon takast vare på” i § 2-3 sjette ledd er temmelig ubegripelig. En kan skrive at man ved hogst skal sette igjen en kantsone bestående av trær og busker mellom skog og anna mark. En bør i forskriften spesifisere kantvegetasjonens bredde, høyde og tetthet. Formuleringen om ”økologisk funksjon” er upraktisk og alt for akademisk.

Kapittel 3

Vi foreslår at §§ 3-1 og 3-2 slås sammen under overskriften: § 3-1 Hovudprinsipp.

Tabellen i forslaget § 3-3 angir ”tilrådd plantetal” og ”minste lovlege plantetal”, mens teksten omtaler ”tilfredsstillande tettleik” og ”tilfredsstillande forynging”. Det er derfor uklart hva som er nivået der kommunen kan/skal sette i verk tiltak. I forslaget står det også at ”Det skal takast omsyn til at det i perioden fram til forynginga er etablert, kan skje både avgang og oppslag av nye planter”. Dette kan leses som at det er uten betydning hvor mange planter som er etablert ved tidspunktet for telling etter forskriftens instruks.

Kapittel 4

Forskriften skal fremme et bærekraftig skogbruk som sikrer både miljøverdiene og helsetilstanden i skogen. Dette kan til tider være en vanskelig grensegang, ettersom noen av de viktigste miljøverdiene er knyttet nettopp til det mange vil betrakte som skog med ”dårlig helsetilstand”. Siden det i § 4-6 står at kommunen ”kan” pålegge skogeier å gjennomføre hogst (første ledd), samtidig som det presiseres at hensynet til biologisk mangfold skal vurderes før pålegg gis og ved gjennomføring av tiltak (andre ledd), tror vi at hensynet til miljøkvalitetene er rimelig godt ivaretatt. Ut fra en

bekymring for at enkelte ansvarlige i kommunene kan ha et noe avslappet forhold til bevaring av biologisk mangfold, og kanskje også en noe lav terskel mht å sette i verk tiltak, mener vi at Fylkesmannen bør trekkes inn i disse vurderingene. Ansvaret bør derfor legges til fylkesmannen (på samme måte som for fastsetting av frister og regler, jft. §§ 4-3 og 4-4), eventuelt i samråd med kommunen.

§ 4-6, første ledd, bør da lyde: *Fylkesmannen kan, i samråd med kommunen, pålegge skogeigar ...*

Med hilsen

Hans Fredrik Hoen
instituttleder

Arild Veidahl
kontorsjef